

ЧАСТ ПЪРВА

Гореща неделя в началото на лятото, без мухи.

Ти стоиш, прав, неподвижен, в средата на този гигантски площад, заобиколен от стари промишлени складове и изоставени фабрики. Всичко наоколо е пусто: зидове и бетон, докдето се простира погледът, купища развалини, ръждясали бидони, празни опаковки от напитки, плевели, пластмасови пликосе и две каросерии, изоставени сред храсталака.

Загледал си се в едно пукнато предно стъкло, което отразява слънчевите лъчи като златистолъскава позлатена локва вода, когато Мило се показва на прозорчето на синьото си фургонче и нарушава тишината.

– Добре ли съм застанал? – крещи.

Ти за сетен път се оглеждаш – за да се увериш, че сте единствените човешки същества в обсега на километри, после се заглеждаш в бялото пунто, паркирано на четирийсетина метра зад фургона.

– Сега ще ти кажа – викаш в отговор.

Правиш няколко крачки, приближаваш се до колата, навеждаш се над капака и измерваш на око разстоянието до фургона.

– Съвпада идеално – крещиш. – Давай!

Стартерът върти няколко секунди, после чуваш запалването и моторът се задейства. Миг след това, с рязко свистене на гумите, Мило включва на заден, фургонът подскача и тръгва назад.

– Давай така – викаш и се отдръпваш настрана. – Карай.

Мило поглежда в огледалото и натиска докрай педала моторът реве, силен обстрел от камъчета чакъл барабани по каросерията и фургонът набира скорост, заклаща се из разкопаното, вдига облак прах, но остава на правата и изминава с все по-голяма скорост няколкото метра, преди да се стовари със страхотен трясък върху предницата на пунтото.

Като че ли всичко е наред.

Доближаваш се да провериш и викаш на Мило да включи на първа. Фургонът се придвижва бавно два метра напред, после спира; миг по-късно с едно изскърцване бронята на пунтото рухва на земята.

Мило скача от фургона, цял облян в пот, и проучва положението: предницата на пунтото е полуразбита, докато задницата на фургона е съвсем в ред, само с лека драскотина по бронята.

– По дяволите – казваш, – трябва да го довършим.

Мило се качва във фургона и веднага се връща с два големи чука. Усмивва ти се съучастнически, подава ти единия и започват да удрят бясно задницата на фургона, като оставяте видими белези по ламарината. Накрая Мило се опитва да отвори задната врата, но тя е заклещена.

– Отлично – казва.

После вдига очи и ти проследяваш погледа му: небето между бараките е дълъг син правоъгълник. Мило пали цигара със задоволство.

– Да направим сметка: за удара поне три милиона.

Плюс още един за щетите на фургона... и станаха четири... от тях махаш двеста хиляди за наема на пунтото и още един милион за щетите, които нанесохме. Какво излиза: ще клъвнем поне два милиона и половина.